

David Huycke

“ *Ik voer een gevecht met het zilver, zonder dat ik per se weet waar ik zal uitkomen...* ”

Meer dan twintig jaar is het inmiddels geleden dat David Huycke de kunstwereld voor het eerst verbaasde met zijn innovatieve herinterpretatie van de granulatietechniek. Sindsdien geniet de zilverkunstenaar wereldfaam. Zijn unieke oeuvre kunt u nu ook bewonderen in de monografie Risky Business: 25 Years of Silver Objects, die de belangrijkste fasen van zijn rijke artistieke loopbaan belicht.

Het moet ergens midden jaren tachtig zijn geweest. Op een middag las hij in de krant over de eindejaarstentoonstelling van de studenten juweelontwerp en edelsmeedkunst aan Sint Lucas Antwerpen. Weldra zou hij zelf moeten beslissen over een studierichting. Daags nadien ging David Huycke kijken. “Al bij het binnenstappen besepte ik dat mijn keuze gemaakt was”, vertelt hij. “Kunst heeft altijd een grote aantrekkingskracht gehad op mij. Ik wilde kunnen creëren, experimenteren, ontdekken. Die drang zit nog altijd in mij. De manier waarop een object tot stand komt, de technieken en toepassingen erachter, dat is wat mij intrigeert en inspireert.” Vandaag staat David Huycke bekend als de belangrijkste zilverkunstenaar van ons land en is hij één van de

toonaangevende namen in Europa. Zijn werk is te zien in galeries en musea overal ter wereld. Naam en faam verwierf hij eind jaren negentig met zijn hedendaagse applicatie van de eeuwenoude granulatietechniek. Daarbij worden edelmetalen bolletjes aan elkaar gesmolten als ornament voor hoofdzakelijk juwelen. Huycke echter zag het anders: hij gebruikt de bolletjes niet louter als versiering, maar als constructiemethode op zich. In 1996 stelde hij zijn eerste object voor dat integraal uit granules is opgebouwd. Van dan af zou hij de mogelijkheden van de techniek almaar verder uitdiepen. In 2010 doceerde hij zelfs op die methode. Inmiddels zijn de granules op verschillende manieren aanwezig in zijn werk, meestal als zelfdragend element, maar de laatste tijd ook weer als decoratief gegeven. ►

David Huycke

VERVOLG

Op de grens van het onmogelijke

Huyckes atelier kijkt uit over bomen en velden. Hamers, aambeelden en ander instrumentarium liggen verspreid over verschillende werkbanken. Branders bungelen aan haken in de muur. In het midden van de vloer stijgt een geïmproviseerde oven op. "Het zal je niet opvallen, maar ik heb opgeruimd," glimlacht hij. Hij neemt mij mee naar een tafel waar enkele signatuurobjecten netjes staan uitgesteld. Naast hen ligt de monografie die Huycke eind januari uitbracht bij de Duitse kunstboekenuitgeverij Arnoldsche. Initiatiefnemer was Piet Salens, verwoed verzamelaar van zijn sculpturale zilverobjecten en inmiddels vriend des huizes. Risky Business: 25 Years of Silver Objects brengt de voornaamste fases van David Huyckes artistieke levenswandel in beeld. De titel refereert ostentatief aan de lijdensweg die hij als kunstenaar bij tijden bewandelt.

Het ambacht van zilverkunstenaar is bijzonder arbeidsintensief. Tegelijk zoekt Huycke zelf de grenzen van het onmogelijke op. "Mijn liefde voor de smeedkunst gaat samen met mijn interesse voor dingen die niet voor de hand liggen. Ik ben gefascineerd door toepassingen en technieken die moeilijk of zelfs onmogelijk lijken. Elk maakproces opnieuw tast ik de grenzen af van wat kan en wat niet kan. Ik voer een gevecht met het zilver, zonder dat ik per se weet waar ik zal uitkomen. Door het metaal te branden, buigen of smelten drijf ik het in specifieke richtingen. Daarbij heb je altijd het risico dat de plaat breekt, inzakt of wegsmelt. Het hele gebeuren vergt uithouding en eindeloze concentratie, maar juist in het vinden van die balans schuilt voor mij de poëzie van mijn werk. Net voor dat breekpunt ligt de essentie. In dat ultieme moment komt het object tot stand."

Wetenschap bepaalt vorm

David Huyckes ontwerpen ogen sereen, sober en minimalistisch. Er spreekt finesse uit, verstillings, tactiliteit, poëzie. De vormgeving ervan voelt vertrouwd aan. Vaak lijken het vazen, schalen of kommen. Eenvoudige, alledaagse objecten. Dat zijn ze niet, of toch niet per se. "De intentie is louter sculpturaal, ook al doet de vorm soms anders vermoeden", legt hij uit. "Er is geen figuratieve, noch functionele betekenis. De vorm is wat hij is. Een bol, cilinder of geometrische figuur, monumentaal en monolithisch, maar daar zit verder weinig achter. Ze zijn de dragers van het object, van het oppervlak of ornament. Ik vertrek meestal vanuit de techniek en het materiaal om een idee te ontwikkelen, niet omgekeerd. Elk object is een afgeleide van een artistiek denkproces dat gedictieerd wordt door de kenmerken en kwaliteiten van het materiaal en door de wetten van de natuur. Dat is wat mij fascineert: hoe ontstaan bepaalde texturen, structuren en verhoudingen tijdens het maken zelf? Achter heel wat van mijn objecten schuilt een wiskundige of wetenschappelijke precisie. Het ontstaansproces van een bepaald object stuurt ook ander werk. In de creatie van de ene sculptuur ligt vaak de kiem voor de volgende."

Tekst: Bart De Maesschalck. ■